

Kas see siis hää ole, kui meie Lulli wõtame?"

"Jah, olgu siis peale," kostis naene, "Jumal minule muidugi last ei annud." Nüüd oli Madis wäga röömus ja ütles: "noh Raie, see on hää nõuu! Mis siis muud, mine siis kohे Otsa. Õönu juure ja too poisi ära, küll nad annavad!" Raie aga ei tahtnud ja ütles: "Mine parem ist, see on mehe as! nii kaua teen mina poissile magamise paiga walmis." Madis töusis üles ja ütles uksest wåljaminnes: "Üksi ma tagasi ei tule." Ja ei olnud veel ust kinni pannud, kui Raie teda tagasi hüüdis: "Kuule Madis, oota veel. Anna veel natuke aega; teeme täna lõik walmis ja siis hoome homiku lähad Otsa-sauna. Mul lähab ka veel aega, asja täieste járele arwata. Kui sa nüüd poissiga tulles ütleksid: Raie, see on nüüd sinu poeg! — ma kardan, ma hakkaksin nutma. Téan küll, et su nõuu hää on, aga ei mõista, et ma selle juures õieti röömus ei wbi olla." Nende sõnade juures pühkis ta ise káisega filmi ja

mees ütles: „Hää küll, hoome toon poisi. Ja waata, teeme seda nõnda: sina lähad hoome wara Paide, wõttad raha, niipalju kui seda on ja ostdad nahka, sest viimane tük on mul praegu käes; õhtu, kui kodu jõuad, on poiss siin ja su sõda lähab jálle röömsaks." Raie oli sellega rahul ja nõuu peetud.

Teisel homikul otsis Raie raha kostu, rubla ja kuuskümmend kopikat ja läks minema. Tee päääl teised mötted ta pähha ei hakkanud, kui see: täna saan lapse; ta sõda läks ka palju rahulisemaks ja ta soovis: andku Jumal lapsele hääd terwist ja õnne! Nõnda mõteldes sai ta linna. Poest mõõdaminnes, waata: oh mis ilus rie seal akna peal, punane kollase roosidega. Maine jái seisma, ilus riie pistis ta silma, nahastmine oli unustatud, mõtles aga: sest saaks poissile ilusa westi; ja kui kuue teen, eks ma siis tee westi ka! — Nõnda mõtles, aga ei see aitanud. Sõda on kaval petma ja naise sõda ütles: „oosta aga kohе! ilus rie saab muidu teise kätte ja Lull jááb ilma. Lahad